

Ο ΜΕΣΙΣΙΠΗΣ.

Μετάφρασις Δ. Βρετοπούλου.

Ὁ ποταμός οὗτος ὁ πλέον τῶν χιλίων λευγῶν ἑκτασιν διατρέχων ἀρδεύει πεδιάδα εὐδαίμονα ἣν οἱ κάτοικοι τῶν Ἠνωμένων πολιτειῶν ἀποκαλοῦσι « Νέα Ἑδέμ ». Χίλιοι ἄλλοι ποταμοὶ δορυφόροι τοῦ Μεσισιπῆ παρέχουσιν αὐτῇ ἰλὺν ὅπως παχυνθῇ, ἀφθονα ὕδατα ὅπως καταστῇ γόνιμος. Ὅταν πάντες οἱ ποταμοὶ οὗτοι αὐξήσωσι διὰ τῶν ἀφθόνων τοῦ χειμῶνος βροχῶν, ὅταν αἱ θύελλαι καταθραύσωσιν δάση ὀλόκληρα, ὁ χρόνος ἀθροίζει ἐπὶ τῶν πηγῶν πληθὺν ἐκρίζωμένων δένδρων, τὰ συνδέει διὰ σχοίνων, τὰ συγκολλᾷ διὰ τῆς ἰλύος, φυτεύει ἐπὶ τοῦ μίγματος τούτου δενδρύλλια, καὶ ἐκσφενδονίζει τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐντὸς τῶν ὑδάτων. Αἱ σχεδία αὗται φέρονται ὑπὸ ἀφρωδῶν κυμάτων καὶ πανταχόθεν κατέρχονται εἰς τὸν Μεσισιπῆ. Ὁ γέρον ποταμός ἀρπάζει καὶ σπρώχνει αὐτὰς πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὅπως σχηματισθῇ νέος βραχίων. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ὑψώνει τὴν μεγάλην αὐτοῦ φωνὴν διερχόμενος ὑπὸ τὰ ὄρη· διαχέει τὰ ἀκατάσχετα αὐτοῦ ὕδατα, πέριξ τῶν ὁμέτρων δατῶν καὶ τῶν πυραμίδων τῶν Ἰνδικῶν τάρων. Καθίσταται ὁ Νεῖλος τῆς ἐρήμου. Ἀλλ' ἡ χάρις ἐνοῦται πάντοτε μετὰ τῆς μεγαλοπρεπείας εἰς τὰς σκηνὰς τῆς φύσεως, καὶ ἐνῶ ἐν τῷ μέσῳ τὸ ρεῦμα φέρει πρὸς τὴν θάλασσαν κορμούς δρυῶν καὶ πευκῶν, ἐπὶ τῶν δύο πλαγίων ρευμάτων βλέπει τις ὀδευούσας παραλλήλως τῶν ὄχθων, νήσους πλωτὰς, καλυπτομένας ὑπὸ νυμφαίων, ὧν τὰ κίτρινα ῥόδα ὑψούμενα σχηματίζουν στεγάσματα ἐξ ἀνθέων. Ὅφεις πράσινοι, κυανοὶ ἐρωδιοὶ, ἐρυθροὶ φοινικόπτεροι, νεογνὰ κροκοδείλων ταξειδεύουσιν ἐπὶ τῶν ἀνθίνων τούτων πλοίων, καὶ ἡ ἀποικία αὕτη μέλλει νὰ προσορμισθῇ εἰς ἀπομεμακρυσμένον τοῦ ποταμοῦ κόλπον.

Αἱ δύο τοῦ ποταμοῦ ὄχθαι παρουσιάζουσι τὴν παραδοξοτέραν εἰκόνα· εἰς τὴν δυτικὴν ὄχθην, ἑκτασις ἀπεριόριστος κεκαλυμμένη ὑπὸ σχοίνων, κυλίζει τὰ χλοερὰ αὐτῆς κύματα ἅτινα ἐν τῇ ἀπωτάτῃ αὐτῶν ἀποστάσει φαίνονται ἐνούμενα μετὰ τοῦ κυανοῦ τοῦ οὐρανοῦ μεθ' οὗ καὶ συγχέονται καὶ εἰς τὰς ἀπεριόριστους ταύτας πεδιάδας περιπλανῶνται ἀγέλαι ἐκ τριῶν ἢ τεσσάρων χιλιάδων ἀγρίων βουβάλων. Κάποτε βόνασσός τις πολυετῆς διασχίζει κολυμβῶν τὰ κύματα καὶ ἔρχεται ὅπως ἀναπαυθῇ μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν χόρτων ἐπὶ μιᾷ τῶν τοῦ Μεσισιπῆ νήσων. Μὲ τὸ ὑπὸ κεράτων κεκοσμημένον μέτωπον, μὲ τὴν γενειάδα αὐτοῦ τὴν ἀρχαίαν τὴν ὑπὸ ἰλύος κεκαλυμμένην, δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς ὁ θεὸς τοῦ ποταμοῦ ὁ μυκώμενος, ὅστις ῥίπτει βλέμμα εὐχαριστήσεως ἐπὶ τοῦ μεγαλείου τῶν ὑδάτων του καὶ ἐπὶ τῆς ἀγρίας εὐφορίας τῶν ὄχθων του.

Τοιαύτη ἡ τῆς δυτικῆς ὄχθης θεά· ἀλλ' ὅλως διάφορος καὶ θαυμασίως ἀντίθετος παρουσιάζεται εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Δένδρα πολύμορφα παντός χρώματος καὶ πάσης εὐωδίας κύπτοντα ἐπὶ τῶν ὑδάτων, συνεσπειράμενα ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ὀρέων, διεσπαρμένα εἰς τὰς πεδιάδας, ἐνοῦνται, συναυξάνουσι καὶ αἶρονται εἰς ὕψη κουράζοντα τὴν ὄρασιν. Ἀγρίαι ἄμπελοι, βιγνονίαι, κολοκύνθαι διασταυροῦνται εἰς τοὺς πόδας τῶν δένδρων τούτων, περιελίσσουν τοὺς κορμούς των, ἀνέρπουσι μέχρι τῶν ἀποτάτων τῶν κλάδων μερῶν, πηδῶσιν ἐκ τῶν σφενδάμνων ἐπὶ τῶν λειριοφόρων, ἐκ τούτων ἐπὶ τῶν ἀλκαίων καὶ σχηματίζουνσι μυρία σπήλαια, μυρίας θολίας, μυρίας ἀνθίνους στοάς. Συνήθως περιπλανώμενα ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον τὰ φυτὰ ταῦτα διαπερῶσι βραχίονας ποταμῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν σχηματίζουνσι γεφύρας καὶ ἀνθίνους ἀψίδας. Ἐκ τοῦ κόλπου τῶν μυροδόλων συμπλεγμάτων τὸ ὑπερήφανον μαγνήλιον ὑψοῖ τὴν ἀκίνητον αὐτοῦ κορυφὴν καὶ ἐπισκοπεῖ τὸ δάσος, μὴ ἔχον ἄλλον ἀντίζηλον ἢ τὸν φοῖνικα ὅστις κινεῖ ἐλαφρῶς ἔμπροσθέν του τὰ φυτικὰ αὐτοῦ ῥιπίδια.

Πάμπολλα ζῶα τεθέντα ἐν μέσῳ τῶν μαγευτικῶν τούτων διαμονῶν ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Δημιουργοῦ ζωογονοῦσι καὶ ὠραίζουσι τούτας. Εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῶν δένδρετροιχειῶν παρατηροῦνται ἄρκτοι μεμεθυσμένοι ἐκ σταφυλῶν ταλαντευόμενοι ἐπὶ κλάδων πτελεῶν, ἀγέλαι ἐλάφων λουόμενοι ἐν τῇ λίμνῃ, μέλανες σκίουροι παίζοντες ἐντὸς τῶν πυκνοτήτων τῶν φυτῶν. Πτηνὰ πλείστα, περισσότερα ἔχουσαι τὸ μέγεθος στρουθίου ἐπικάθηνται ἐπὶ χλόης ἐρυθρᾶς ἐκ τῆς πληθύος χαμοκεράσων· πράσινοι ψιττακοὶ με κεφαλὴν κιτρίνην, πορφυρόχροες δρυοκολάπται, λοξίαι πυρροὶ, πτερυγίζουν καὶ περικυκλοῦσι τὰς κορυφὰς κυπαρισσῶν· κολύβρια ἀπαστρέπτουσι ἐπὶ τῶν ἰάσμων τῶν φλωρίδων καὶ ὀρνιθοθήραι ὄφεις συρίζουσι κρεμάμενοι ἐκ τοῦ θόλου τῶν δασῶν καὶ ταλαντευόμενοι.

Ἐνῶ τὸ πᾶν ἐστὶν ἡρεμον καὶ νωχελές εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, τὸ πᾶν ἐδῶ ἀντιθέτως ἐστὶ κίνησις καὶ θόρυβος· κτύποι ῥαμμάτων ἐπὶ τῶν κορμῶν δρυῶν, θροαὶ διαβαινόντων ζώων ἅτινα βόσκουν ἢ συνύλῳσι κάρνα μεταξὺ τῶν ὀδόντων των, ῥλοῖσθοι τῶν ὑδάτων, ἀσθενεῖς μηκυθμοὶ, ὑπόκωφα βελάσματα, ἡδέα κελαρύσματα πληροῦσι τὰς ἐρήμους ταύτας, ἀρμονίας τρυφερὰς καὶ ἀγρίας συνάμα. Ἀλλ' ὅταν ὁ ἀὴρ ἔλθῃ νὰ ἐμφυχώσῃ τὰς ἐρήμους ταύτας, νὰ κινήσῃ τὰ κυματοῦντα ταῦτα σώματα, ν' ἀναμίξῃ ὅλους τοὺς ὄγκους λευκοῦ, κυανοῦ, πρασίνου, ῥοδοχρόου, νὰ ἐνώσῃ πάντα τὰ χρώματα, νὰ συγχωνεύσῃ εἰς ἓν πᾶν ψιθύρισμα, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν παρίσταται θεῆμα ὅπερ ματαίως θέλω προσπαθῆσαι νὰ περιγράψω εἰς ὅσους δὲν διέτρεξαν τὰς ἀρχιγενεῖς ταύτας χώρας τῆς φύσεως.